

En TEKST fra www.dreieskiva.com - Roald's rom i rommet.

Far, hvor er lammet?

Med Abraham til Moria

Roald Kvam © 2008

"Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt." Joh 17:24.

Jeg har lengtet etter å få dele dette budskapet med dere... Vi skal i dag gå Guds offervei. Vi skal gå i lyset fra Abrahams profetiske vei til Moria (1M 22:2). Da vil vi få se den store kjærlighet som ligger i Jesu bønn: "Far, jeg vil at de... skal være hos meg der jeg er..." (Joh 17:24).

Offeret er noe Gud har gitt og bundet seg til ved løfter(Ef 5:1-2).

Påskelammet. Blodet avleder Guds vrede. 1M 12.

Sinai. Gud bestemmer seg for å bo midt mellom folket og det blir krise: Urent + Hellig = Krise.

Offer er nødvendig for at de skal kunne leve sammen: "Uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt." (Heb 9:22). Blodet fra offeret gjør at Gud kommer til oss og velsigner oss (2M 20:24 jf Luk 22:19).

Abels blod er blodet fra barna som forsvant (1M 4:10 jf Heb 12:24). Det blodet roper om rettferdighet og det krever offer, et sonoffer.

Abrahams vei til Moria med Isak, er en profetisk vei som fører oss inn i Guds offervei.

I. Abrahams trosprøve begynner i hjemmet.

Abraham hadde gjennomlevd en tung tid med strid i sitt eget hjem.

Ingen strid er mer opprivende enn den som blir ført i hjemmet. Men nå var striden over. Hagar og hennes sønn, Ismael, som var kilden til striden, var drevet bort. Nå lå alt til rette for varig fred. Isak fikk vokse opp uten å stadig plages av Ismael. Jeg tror Abraham frydet seg over synet av sin sønn og at han fulgte nøye med etter hvert som han voks opp...

Abraham møter et krav fra Gud som ser ut til å gå mot løftene Gud selv har knyttet til Isak (1M 22:1-2).

Vi får ikke noen fyldig utredning om de følelser som fylte Abraham da han fikk dette budskapet fra Gud: (1) Abraham hørte Gud tale. (2) Abraham svarte på Guds tiltale. (3) Abraham handlet i samsvar med Guds bud (1M 22:1-3).

Gud kom overraskende på Abraham. Han kommer visst fortrinnsvis i den time vi ikke venter: Den ene gangen kommer han med gledesbud. Den andre kan det være offerveien han ber oss gå. Måtte vi få nåde til å svare som Abraham: "Ja, her er jeg!" (1M 12:1).

Selv om Abraham ikke hadde ventet det som kom, var han likevel klar til å ta imot Guds ordre. Lykkelige menneske som alltid i sitt sinn er innstilt på å gå Gud vei. Det menneske kan ta imot gledesbud uten å miste fotfeste. Det menneske kan ta imot bud om offer uten å bryte sammen. Fordi det menneske har sin kraft og sin trygghet i Gud.

Aldri har Gud satt noen av sine venner på en slik trosprøve som dette.

Og aldri har noe menneske kjempet en hardere kamp enn den Abraham kjempet denne natten. For Gud kalte ham inn i sin egen "farssmerte". Våger vi å be om den byrden for de bortkomne barna?

Abraham kalles til å gå en profetisk vei til Moria med sin egen, eneste, sønn som offer. Det er vondt for Abraham å se rimelig sammenheng mellom Guds løfter for Isak og Guds krav på Isak. Gud hadde alltid møtte Abraham med nåde og trøst. Sikkert hadde han tuktet hans synd, men da var jo saken til å forstå... Men ellers hadde Gud gitt ham de rikeste løfter for seg og for sine.

Isak var for Abraham det levende beviset for Guds kjærlighet, allmakt og nåde. Med hele seg symboliserte Isak løftet om et stort navn og et stort folk, framtid og håp. Det var lett å tro all den tid Abraham hadde Isak levende og livsfrisk framfor øynene sine hver dag. Men så kommer ordet fra Gud: "Ta hans liv!" Kunne det virkelig være samme Gud? Var der en farbar vei mellom Guds kjærlighet og Guds krav i dette?

"Dårskap!", sier den vantro, "denne teksten bør vi kvitte oss med..."

Men den som tror ser sentrale ord som viser oss Guds visdom. Den som tror ser Abrahams profetiske vei... At han er kalt inn i Guds smerte (1M 22:2 jf Joh 3:16).

II. Visdom langs veien til Moria.

Nåden i offerveien ser du bare ved målet (1M 22:2).

Den første betingelsen for at vi kan være lydhøre er at vi har evne til å høre. Ethvert Guds barn har evne til å høre Guds stemme. Denne evnen kan både bygges og brytes. Men å høre er ikke nok! Hvor ofte har vi ikke både hørt og kjent Guds vilje uten å fullføre denne? Det bryter ned evnen til å høre Guds stemme. Det bryter ned kraften til å ville følge Guds vei. Det tar fra oss syn for nåden i offerveien. For den ser vi bare ved målet...

Guds vil velsigne deg (1M 12:3).

Abraham står tidlig opp neste dag. Det avslører hans sinnelag: Han hadde tatt imot kallet, gått inn i Guds smerte og startet nå på den profetiske veien.

Det er bare én naturlig måte å motta Guds bud på: 1) Stå tidlig opp! 2) Spring av gårde! Guds vil velsignelse! Gud kaller aldri til forbannelse. Bare velsignelse, selv om veien til velsignelsen er offerveien (Jer 29:11).

At Abraham stod tidlig opp betyr ikke at det var lett. Han hadde mange tjenere, men lesste selv på eselet og kløvde selv ved til brennofferet. Han går alene med smerten, med Guds smerte...

Gud bestemmer tid og tap (1M 12:2.4).

Offerstedet. Tre dagsreiser borte. Tre dager som Satan brukte godt og med klokskap... Offeret. Vi velger det ikke selv. Egendefinert soningsgang og selvpålagt smerte fører oss ikke nærmere Gud.

All vår kamp for å fange og føre livet er i bunn og grunn latterlig! Gud er Gud, ikke du... Derfor: "Kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere." (1Pet 5:7).

Nåden forteller oss hvor grusom vår urenhet er (1M 12:5-6).

Isak bar offerveden. Abraham bar ilden og kniven.

Abrahams historie er ikke historien om en menneskelig heltegjerning. Det er Gud som ofrer! Abraham går profetisk inn i Guds smerte og viser oss den prisen Gud betalte for å

være en nådig Gud, evig Far. Vi kan ikke frita Gud fra å gå Abrahams vei til endes, for da dør vi.

Jesus bar korset. Gud bar naglene, hammeren.

III. Med Guds lam på Moria.

"Du far! Hvor er lammet?" (1M 22:7).

"Du far!" Abraham står der med sønnens øyne beint imot seg. Kjenn Guds smerte! (jf Joh 3:16).

"Hvor er lammet?" Ser du han som ligger på kne i Getsemane og svetter blod i dødsangst.

Abraham står ved målet, offerstedet, på Moria.

Hellig. Utvalgt av Gud.

Abraham står på historisk grunn. Luther mente at Paradis-hagen lå her... Vi vet at Jerusalem med templet, Getsemane og Golgata er på Moria.

Se den profetiske veien! Den første og den andre Adam.

Gud gir det han krever (1M 22:11-12).

Abraham får ikke fullføre uten Gud. Gud slår naglene i lammet...

Det må ha vært underlig for Isak å se det offer som led døden istedenfor ham. Det offer glemmer han aldri. Lammet sendt av Gud for at han skulle leve.

Moria betyr "Herren ser" eller: "På Herrens berg skal han la seg se" (1M 22:14).

Offeret er noe Gud har gitt, bundet seg til ved løfter (Ef 5:2). Jesu offer er en vellukt for Gud, som stadig minner ham om lammet og blodet. Gud ser lammet som lider i ditt sted på Guds Moria. Gud krever ikke mer enn det lam.

Abraham var avkrevd sin framtid, sitt håp. Lammet gav Abraham framtid og håp.

Israelittene lot hvert lam som siden ble ofret på Moria minne dem om det grusomme som hold på å hende der. Dersom Isak ble ofret, var de ikke. Hele folket ville gått til grunne sammen med ham... Uten Guds lam, ville de dø. Lammet tok deres død. Gud krever ikke mer enn dette offer.

Adams ætt var avkrevd sin eneste sønn. Men Gud gav sin sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham ikke skal gå fortapt.

"Herren ser" lammet på Moria. Og på Moria, skal han la seg se...

Vi er folket som skal fortelle om Guds vei til Moria. Fra skapelsen til Golgata. Guds vei fram til gjenopprettelse av det ødelagte forholdet.

Vi er folket som skal fortelle om det som er fullbrakt. Joh 19:30. Vi er frelst! For Gud fullførte Abrahams støt (Rom 8:31-33).

Vi er ikke kommet til Sinai-fjellet, men til Sion på Guds Moria (Heb 12:18-25). Abels blod roper. Om rettferdighet. Om sonoffer. Men Kristi blod roper høyere: "Det er fullbrakt!"

Vi kommer ikke lenger! For inntil han kommer, skal vi forkynne Jesu død, i vårt sted.

Dreieskiva.com